

În fiecare cireș e un bunic înțelept

Când s-a dat liber la ieșit din oraș, după izolare, mama mi-a spus:

– Ce-ar fi să facem primul drum la cireșul nostru?

Primul drum la cireșul nostru din curtea bunicilor de la țară! Câte lucruri aveam să îi spun mamei! I-am sărit de gât ca atunci când eram mică. Apoi am început să dansez prin casă:

– Cireșule, vin, cireșule, vin iarăși la tiiiineee, și o să-ți spun, și o să-ți spun iar toate secreteleeee!

Eu țopăiam, fața mamei se lumina, în fine, după atâtea săptămâni. Era „zâmbetul acela”, zâmbetul ei bun și frumos. M-am oprit din cântat și am privit-o. Chipul ei părea împuținat de oboseala zilelor și nopților de gardă la spital. Mi-a ghicit gândul și s-a întors spre mine reluându-mi refrenul. Zbieram amândouă de se cutremurau ferestrele.

– Ce mă fac eu cu zăpăcitele astea ale mele, îl aud pe tata. Stătea în ușă și ne privea cu drag.

De mică mă jucam sub cireș. Acolo m-a găsit mama în ziua în care a murit bunicul. M-a îmbrățișat și mi-a spus:

– Știi, Ioana, cireșul acesta mi-a alinat toate durerile și îmi știe toate secretele. Dacă vrei, de acum încolo e și al tău.

Și așa a fost. Când aveam să îi spun ceva mamei, o rugam să vină „la cireș”. Știa că e ceva important și mă asculta.

Iar acum suntem aici. Așezate amândouă direct pe pământ, povestind. Ca întotdeauna, mama mă surprinde:

– Mi-a spus Mary că ești o fată grozavă. Fără tine nu ar fi rezistat atâtea săptămâni. I-ai dat curaj. Nici nu știi cât m-am bucurat să aud...

Mary era vecina noastră de la parter, o sculptoriță foarte talentată. Născută la Bruxelles, studiasse la 20 de ani cu Brâncuși. Se întorsese în țară prin '93. La început nu știam ce să cred. Trăia singură și întreba mereu ce face motanul nostru. Soțul îi murise de mult timp. Încetul cu încetul, ne împrieteniserăm. Am aflat că iubea enorm animalele, așa că am ajuns să vorbim mult despre ele.

– Știi când am distribuit măștile în bloc? Atunci mi-a venit ideea să o întreb dacă nu are nevoie de ajutor. I-am mai cumpărat câte ceva de la magazinul din colț sau de la farmacie. De fiecare dată stăteam câteva minute de vorbă. Un metru jumătate între noi, cu măști. O făceam să râdă. O ascultam cu sufletul la gură. Povestește așa de frumos! Zice că Brâncuși le spunea elevilor lui că în fiecare stejar e un bunic înțelept. I-am spus și eu că și în cireșul nostru de la țară e cu siguranță un bunic înțelept. I s-au umezit ochii când m-a auzit. Crede că generația mea o să schimbe lumea. Și știi ce? O spune cu atâta încredere, că până la urmă m-a convins.